

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 6

3/2014

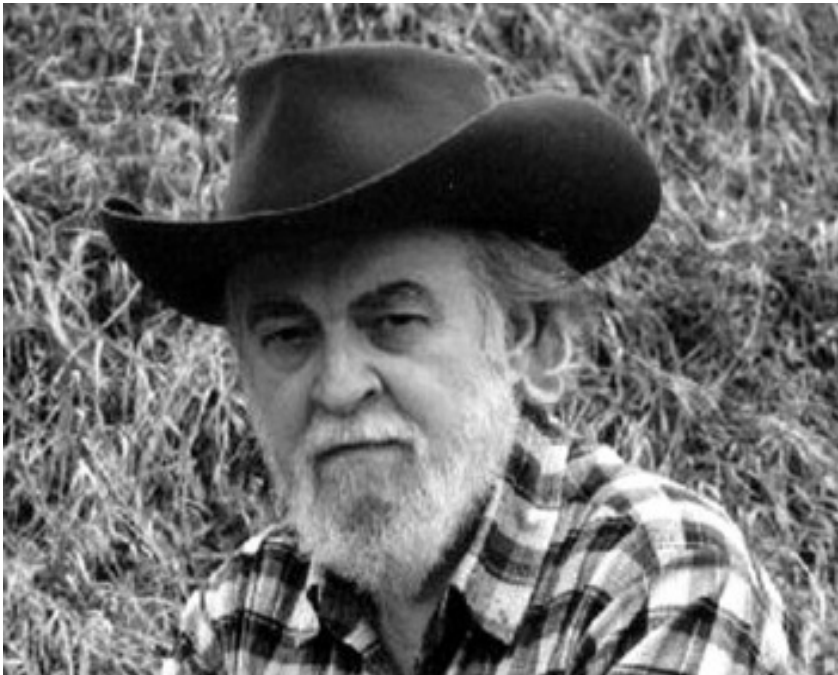

Spomienka na boje z II. svetovej vojny na Záhorí

Obrázky z dějin národa trampského po Druhé světové válce.

Tretie pokračovanie.

Napřed malé ohlédnutí za minulou kapitolou, o které se postaral Kad'our od

Chudinků: „Volám ti jako rodilý Smíchovák,“ povídá mi do telefonu, „a rád bych ti sdělil, že ta hospoda U Tučků je pořád tam, kde byla, i když tam předtím nějaký čas nebyla...“ A tak znovu koukám na mapu a najednou vidím, že kdybych si býval byl při svém minulém hledání na mapě zadal rovnou U Tučků... No, krátce řečeno: Tu slavnou trampskou

hospodu 50. let najdete v Holečkově ulici (od někdejšího tanku nahoru podle parku) po levé straně v čísle 877/67, kde skoro naproti doprava odbočuje Zapova ulice. Zajdete-li tam na pivo, věnujte tichou vzpomínku všem, co tam sedávali a zpívali... Málem jsem dodal „rozpomínajíce se na Sion...“ My tehdy někdy vskutku bývávali něco jako ti Izraelité v zajetí babylonském. Ale na druhou stranu zase není divu, že po nás tak pásli (kdo? No přece ortodoxní pad'ouři beze smyslu pro humor, jako ostatně vždycky). Takhle jednou asi tak v roce 1956 jdu přes park pod Wilsonákem, přes ten s rybníčkem a vodopádem, kachničkami a s penzisty na lavičkách – byl někde tam, co je dnes nová nádražní hala – a tam sedí na lavičce vedle usárny Krist'ák z T. O. Mohykán. A povídá mi, jestli znám tu novou;

a jelikož naše trampské *Klasika: T. O. Mohykán na vandru – Krist'ák, Čurkin a Jimmy. Povšimněte si kytary a těžké obuvi. Žádné botasky či adidasky tehdy ještě neexistovaly a v kedskách čundr riskl málokdo.*

kytary, vesměs levné či zděděné případně na půdě nalezené, se tenkrát tahaly na vandry bez futrálů, hned ji popadne a spustí: „Bud' zdrav starý parde, tuláku, napijem se

spolu z tupláku, kdoví, kdy zas starý brachu sejdem se na potlachu...“ No, neznali jsme se dlouho – vlastně teprv od minulé soboty, kdy jsme se seznámili

na potlachu T.O. Údolí děsu. V tom roce jsme s naší osadou „velké“ potlarchy navštívili dva. Oba byly na Berounce, první v Údolí hříchu poblíž nádražíčka Roztoky-Křivoklát a druhý v Údolí děsu poblíž Srbska. Jak takové potlarchy vypadaly? Od dnešních (třeba těch brdských) se lišily hlavně v tom, že se bez výjimky konaly na starých klasických chatových osadách a že jejich „pořadatelský štáb“ (dávám do uvozovek, protože jsem si ten termín zrovna vymyslel) tvořili zasloužilí kamarádi tehdy ještě stále určující, kudy a kam se má tramping ubírat... Pravda je, že je to dávno, a proto jsem taky tenhle seriál nazval „Obrázky z dějin“ – všechno si prostě pamatovat nelze... A tak zase jen útržkovitě a zpřeházeně, jak jsem si oba potlarchy zapamatoval: Tak třeba na „Děsy“ jsme vyrazili jsouce zagitováni U Tučků Tonym Koukalem. V Srbsku nás tehdy vystoupilo z vlaku snad padesát, mezi jinými i nápadný ouřezek s kytarou a zrzavým plnovousem, což byla v této předmatuškovské době naprostá kuriozita. I já jsem se tehdy vyznačoval jen slušivým knírkem á la Clark Gable... Pro ten plnovous neboli „bíbr“ se taky Honzovi Čapkovi říkalo Kristus – později spíš Krist'ák, abychom nepopudili.

V časech, kdy jsem byl jenom Kid, nikoli Kapitán. Jelikož to bylo ještě před Matuškou, holky tenkrát letěly spíš na knírek, řečený „gejblík“.

Vyrazili jsme z nádraží vedeni Tonym Koukalem s Andělou a několika dalšími stařešiny a lechy od Tučků. Vykráčeli jsme kamsi na kopec s velkým rozhledem nad osadou, tam jsme stanuli a Tony zavelel: „Všichni zpívat!“ Načež příslušně práskaje basy na své španěle zapěl: „Lístek jste nám poslali, kamarádi z osady, že se u vás koná velká slezina...“

A padesátihlavý sbor se přidal: „Ahoj, kamarádi staří, za chvíli z nás budou paďouři...“ Nedá mi to, abych neprozradil nezasvěceným, že melodie této písně známé pod názvem Lístek je stará americká lidovka (později ji v rozhlase zpíval Rudolf Pellar jako „Šlap, šlap, jen si šlapej dále...“), ale my její originál znali jako festivalovou „Go home, Ami, Ami, go home“ – takže je to vskutku kuriózní osud (té písně myslím). Jestli nás dole slyšeli, nemám ponětí. Jinak už si z tohoto potlachu pamatuju jenom to, že tam zrovna frčela

Vlachovka, čerstvá novinka od „Dechničkářů“ (kdo si myslí, že je to staropražská z 20. let je na omylu), že tam na jedné chatě byla jako host někdejší filmová star Věra Ferbasová, že tam někdo v neděli dopoledne hrál a zpíval Star Dust na text Josefa Kainara („Takovou žízeň může mít jen bernardýn...“) a že jsem se tam skamarádil s Krist’ákem – a to sice tak, že mě ráno probudil v jakési podivné sokolovně na seně zpěvem a kytarou. Proč tam nebyl nikdo jiný než my dva a proč tam bylo na stěně jakési sokolské heslo, je mi dnes zcela nejasné... Krist’ák samozřejmě nezpíval pro mě, nejspíš si nevšiml, že tam někdo leží! Dali jsme se do řeči – a v důsledku toho jsem se skoro dvacet let nato stal takřka dvorním textařem Schovanek, které Krist’ák založil a dlouho principáloval. Zajímavé je, že každý potlach mám spojený s nějakou písničkou. Tak třeba ten na „Hříchách“ s Bílou smrtí a Opilým korábem. Leč vezměme to popořádku...

V Údolí hříchu měli pěkný, takřka baráčnický zvyk – každý jejich potlach měl

nějaký ráz jako to bývá na maškarních merendách. Ten „ráz“ ovšem zachovávali hlavně pořadatelé. Potlach, který jsme navštívili tehdy, měl ráz „Návrat do dětských let“ a na nádraží nás vítali

Pohled z kopce na osadu – nikoli však na „Děsy“, ale na T. O. Údolí hříchu na břehu Berounky. Jaký hřích tam kamarádi spáchali, jsem se nedověděl; nejspíš to bylo tajné. Dlouhý barák je „osadní výčep“.

kamarádi v dětských košilkách zpívající infantilní písně (kterých byl v tehdejší historickém tramském repertoáru dostatek). Celou cestu na osadu pak nás doprovázely dětské kočárky se řvoucími nemluvnaty podezřelého věku, koloběžky a tříkolky a tak dále...

Co se na takovém potlachu dělo dál? Stejně jako dnes se celé odpoledne čekalo na soumrak. Když se slavnostně a s patřičnými obřady zapálil oheň, všichni kytaristi doprovázeli sborový zpěv Vlajky. Kytar bylo možná patnáct nebo dvacet a všichni jsme Vlajku hráli v d-moll a D-dur včetně onoho „pa-da-da dá-da“ mezi slokou a refrémem... Pak osady případně osadní sbory (nikoli kapely) soutěžily ve zpěvu písní prověřených časem; dnes mi to skoro připadá, jako by se soutěžilo o to, kdo líp předvede Můj wigwam, Indiánskou lásku nebo Sosnu... Jenom Dechničkáři vesměs přišli s nějakou srandovní parodií, které se tvářila jako satira, byť to příliš velká satira nebyla – ono taky

tenkrát... My se pochopitelně nezúčastnili, bylo to zcela nad naše možnosti. Pak přišlo „veselé vyprávění“ – nikoli k popukání, protože jsem si zapamatoval jen kamaráda Tkaničku (nebo snad Kaničku?) pověstného s historkou, kterou ovšem každý dávno znal... Na osadě ovšem byla jistá výhoda výběru – ve velké chatě (viz pohled na osadu) byl osadní výčep, kam

jsme se také jako mladí rámusáci vbrzku uchýlili. A tam seděla u stolu parta s kytarami a hulákala: „Bílá smrt tu šmejdí kolem, pojď kamaráde, ke krbu se hřát...“ Seděl tam taky Johnny Sahara (tenkrát jsem se s ním ještě osobně neznal) a válel na uke-banjo... a já najednou zaslechl akord, který potěšil mou swingařskou duši (no prosím, já tenkrát začínal zpívat s bigbandem a učil se na saxofon, ale to je jiná stránka mé složité osobnosti) a dodnes si vzpomínám, jak jsem sledoval Saharovy prsty – dokud mi to E7 v D-duru nedošlo. Od té doby už mě v D-dur nepřekvapilo ani H7! Končilo se u ohně, kde ti skalní vydrželi až do kuropění. Pokusil jsem se tehdy oheň vyfotit... Na 21°DIN to byla dost odvaha a musel jsem to držet snad vteřinu ne-li víc. V čem se ten snímek předjitřního ohně liší od dnešních? Technicky takřka ve všem. Zato ti kolem něj jsou stejní, i když mnozí z nich už

jistě odešli do Věčných lovišť’.

Nějak v tenhle čas, kdy už se nemluví, jen tu a tam někdo sáhne po kytaře, protože si vzpomněl ještě na jednu, která by tu měla zaznít, jsem uslyšel magický text: „Když plul jsem po řekách, jež nevýslovně pádí...“ Ten text mě uhranul a dodnes vidím ten předjitřní oheň před pětapadesáti lety a slyším, jak „hrom s bleskem házely mně svoje smolné věnce, pět nocí tančil jsem jak zátka na míse...“ Nevěděl jsem, že je to báseň Arthura Rimbauda v překladu Vítězslava Nezvala na hudbu Gézy Včeličky. Ale chtěl jsem tu píseň znát a naučit se ji...

A tak pro dnešek končím dojat sám sebou.

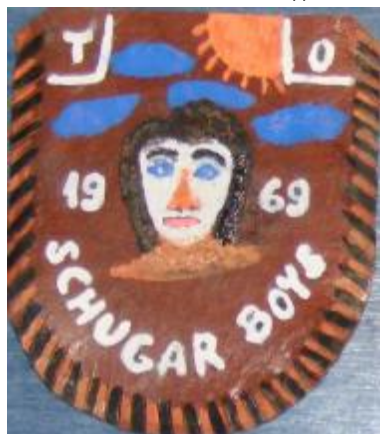
Kapitán Kid

Prevzaté z Trampského magazínu .cz

[Tramping z iného kúta Malých Karpát.](#) XVIII. Pokračovanie

TO Siví vlci Trnava-1969

Trnavská osada „Siví Vlci“ bola založená pôvodne v roku 1969 pod názvom Schugar boys (cukroví chlapani). Po dvoch rokoch pôsobenia s týmto názvom na domovenke, ktorý nám spôsoboval problémy u príslušníkov VB na Slovensku (nie raz sme si ju museli odpárať). Mnohí, a hlavne niektorí starší trampci mali k tomuto názvu výhrady.

Z dôvodu viacerých ohlasov sme v roku 1971 zmenili názov osady Schugar Boys na TO Siví vlci. Vlka na domovenke sme si odkreslili zo znaku loga vtedajšej pohraničnej stráže ČSSR. V súčasnosti sme oprášili staré domovenky, ktoré sa nám z minulosti zachovali a na základe nich sme dali vyhotoviť súčasnú vlajku a domovenku

Naše vandre, ešte mladej osady smerovali často do Malých Karpát v okolí Trnavy. Najčastejšie do okolia Červeného kameňa, Dobrej vody, Katarinky, Bukovskej priehrady či na Brezinky, Jahodník (Škarbák), Havranice. Často nás túlavé boty odniesli pod Čachtický hrad, Zelené očko

na Čertovu pec alebo na Bradlo či do račianskych hôr, Marianky na Brehy Dunaja či k Siladickému špicu pri Váhu. Osada organizovala aj výpravy na konajúce sa sleziny či potluchy: 1972 Dunaj – TO Šedý Grizzly, Madunice-TO Zlatý sup Pezinok, na Žliabkoch - TO Biely sup Trnava, Sološnica TO Ascalóna, Bojovní vlci Bratislava Rača.

Vandrovky smerovali najčastejšie do Slovenského raja, na ktorých sme postretali a nielen na vandroch, ale aj na potlachov kamarátov, samotárov z celého Československa spomeniem na okraj len niektorých ako Utah Praha, Ascalóna, Tehura, Ruksak, Starý vlk, Melón, Papagaj, Fóro z Feriby, TO ATS. Ani sme sa nespamätali a už tu bol čas na zelený vander. V roku 1973 sme všetci nastúpili na základnú vojenskú službu. Po

dvojiročnom zelenom vandre sa už osada veľmi ťažko dokopy aj keď snaha niektorých členov bola väčšinou sa chodilo na vandre vo dvojici alebo sám. Dodnes sa nestalo, že by sme niekam išli všetci spolu. Šmrxo sa zúčastnil niekoľkých Zrazov Mládeže - výstupov na Havranicu. So Šmajdom sa zúčastnili 3. ročníka Trnavskej Stovky (pochod hrebeňom Malých Karpát 100 km, non-stop za 24.hod.)

Šmrxo, šerif sa posledné roky snaží osadu oživiť, našli si čas stretnúť sa s kamarátmi a tiež zavítať na tradičné stretnutia, potluchy víťania jari, slnovraty s tramskými osadami. Nakoľko je vlastníkom baru „Posedenie u Šmrxa“, stretávajú sa každý utorok s kamarátmi a kamarátkami – trampami z :

Trnavy, Piešťan, Modry, Trenčína, Prievidze, Pezinka, Nitry, či tramskými samotármi.

Výnimočné sú stretnutia v prvý utorok v mesiaci kedy býva veľká hudobná slezina Kapela je naozaj rozsiahla : Piľo-kontrabas, Čierna vdova, Kabela, Kaki, Bufallo -

gitara, Sára - husle, Bocho - bendžo, Beňo - ústna harmonika. A hlavne každý kto vie hrať na hocičo. Nedá nám nespomenúť dobrého kamaráta z TO Túlaví psi „Makara - Mariána Mrvu, pravidelného hráča na gitaru a jeho pieseň „Slavíci z Madridu“ a jeho veľký repertoár piesní so spomienkou na večery pri táborových ohňoch. Žiaľ, dnes už Makar nie je medzi nami odišiel na večný vander (2013).

V roku 2012 sme prijali za člena osady Duška Puška (Malý Mao) aj s ním už brázdime letnou či zimnou prírodou.

Naše motto: Príroda je pekná, život je krátky ale krásny, preto majme to všetko čo život dá radi.

V súčasnosti stále aktívni členovia osady: Donald, Šmajdo, Čimo, Dúško Puško a šerif Šmrxo.

*Informácie o trampskej osade Siví vlci podal šerif osady Šmrxo
Pre Malokarpatský občasník spracoval Lewis Júl 2014*

JICARILLA-1963-2008

XIII. Pokračovanie

Veľká rieka XIII.

Pôvodne sme vôbec neuvažovali o nejakej zmene v tom nekonečnom romantickom rozjímaní až letargickom snení a užívaní si slnka, vody, vzduchu a prírody. Dnes sa tomu bežne hovorí pohoda. Každé aj seba menšie narušenie tohto stavu sa nám zdalo akoby narušenie hegemonie v našom zaužívanom cykle vo vlastnom teréne. Skoro to vyzeralo akoby nám tie naše fleky a spôsob života chcel niekto vziať.

Tak sme si to vážili a vôbec sme nemysleli na to, že aj my raz cez týždeň vadíme srnkám a jeleňom opodiaľ. Lenže ako dni a roky odchádzali o slovo sa hlásili aj iní trampí, rovesníci, či aj mladší z iných končín mesta. Takže nebola to náhoda, ale skôr nutnosť, že sme sa postupne postretávali v jedinej krčme na širokom ďalekom okolí, na brennerskej známej to „Mariši“. Tam sme sa aj my dávnejšie už stretávali a dokonca sme sa tam učili hrať a spievať od tamojších domácich starších trampov, u ktorých sme mali priateľskú podporu.

Mali už svoje rodiny a s trampingom už končili. Takže možno potrebovali odovzdať svoje skúsenosti mladšej generácii, čo sme im hádam aj splnili. Tak sa stalo, že sme tu stretli chlapcov aj z rôznych častí mesta, z Dunajskej ulice a „500 bytov“. Napríklad aj Džambyho a Číňana, ale najmä „tajfuňákov“ z Rözenhajmu. Pôvodná osada „Tajfún“ pochádzala z mladých chlapcov, grupujúcich sa v Ružinove.

Nakoľko disponovali niekoľkými gitaristami aj spevákmi, netrvalo dlho a bola ruka v rukáve. Odvtedy sme sa spolu stali naddlho takmer ako spriatelené

osady v speve ale aj na čundroch. Nezabudnuteľný bol aj Vlado - Pičky dávnejšie už na večnom vandri. Pravdaže aj ďalší boli dobrí, Vlado – Trto a v speve Palír. Nezaostávali ani Rudy - Tlstoš, Cigán, ďalej prvý šerif Karlos, kamarát Tereza, Hlídač, Žabák, Ajax, Fuxovci, Bambulo, Kastriš a z mladších Viktor, Jóži, Mireček a veľa ďalších od „Cupáka“ (hostinec na konci slepej Záhradníckej ul.) a „Trnku“ na Jégeho ulici. Celá táto partia chodila mimo iného aj na „Oko“. Bol to jeden z ostrovčekov v záplavovej oblasti pod kalinkovským ramenom Dunaja už smerom k ostrovu Kormorán. Pri vysokej vode bol skoro vlastne celý pod vodou. Pri „normálnej“ alebo nízkej hladine bol prístupný brodením alebo nasucho, ale najmä pomocou lanovej „húpačky“ visiacej zo stromu, z ktorej sa skákalo s rozhupom nad najužšou časťou ramena. Naľahko to nebol veľký problém, ale keďže sa tam chodilo aj na noc, ťažšie USky, príp. teľaciny, mnohým „šikovnejším“ urobil škrt cez rozpočet zlý odhad momentu pustenía sa z húpačky - hrazdy. Tak sa tam viacerí nechtiac okúpali a zablatili. Ale stalo sa aj to, že sa vôbec nepustili, obávajúc sa príkladu predošlého „predskokana“ a ostali tam visieť za búrlivých ovácií prítomných, pokým sa im nehodilo lano a nerozhúpala sa tá srandovná vec odznova. Niekedy až moc a vtedy tie dopady boli trochu tvrdšie. Chodilo sa tam dosť často aj preto, že na Oku bola vyhlbená jama (po záplavách vždy čistená), vlastne to bol prameň prefiltrovanej dunajskej vody, použiteľnej na všetky účely, vrátane pitia studenej šumienky alebo ti – ki, bez náznaku nejakých následkov alebo neskorších komplikácií. Skrátka bola taká dobrá ako z ostrova Sihot v Koldorfe, ktorá bola a stále je zásobárňou pitnej vody pre Bratislavu. Akurát ten chlór nám v nej „veľmi“ chýbal. Pravda my jicarilláci sme nezabudli chodiť na naše staré fleky, ale aby bola nejaká zmena, tak sme sa posúvali ďalej od ostrova Kopáč smerom na JV a to krížom cez rezerváciu a ten jediný mostík cez Kopáčske (Biskupské) rameno, po našom Epides, cez lesnú cestu na Kalinkovo. Ďalej povedľa majera Tegelház s rumpálom a dobrou vodou, ktorému sme hovorili „u Anna nény“ (niekto zasa u Mariška nény alebo u Jany báčiho). Pravé mená a priezviská sa už po 55. rokoch asi nedozvieme. Pravdepodobne je to ten istý majer, aký opisujú vodáci v knihe „Údolia nestíchli“ od autora Brčka. Tí si tam nechávali kanojky - kajaky na postráženie aj na dlhšie. Vodu sme si mohli napumpovať do ľubovôle, aj čerstvé kravské mlieko nám dala za pohár zadarmo. Ale kto chcel viac, tak bolo psačou povinnosťou jej zaplatiť aj s bakšišom, hoci to do litra ani nevyžadovala a už vôbec nie v maloobchodných cenách. Druhá cesta, ako som už spomínal, bola normálna štrková značková (modrá) cesta od malého Dunaja. Tou sme chodili až na Jamu, čo bol náš ďalší flek na dlhé roky. Ležal kúsok späť pri 59. D km. Tou cestou sa potom chvíľu išlo pri Dunaji ku kalinkovským ramenám (meandrom) až na Oko. To síce bolo

najbližším zdrojom vody, ale tá sa ťažko dostávala vo väčšom množstve na pevný breh cez spomínanú sakramentskú húpačku, jedine ňou sa dalo vodu dopraviť na súš, aj to s pomocou prvého odvážlivca. Ten si ju musel pritiahnuť lanom a rozhupom vyskočiť na druhú stranu. Potom už vlastne priťahoval ostatných. Preto sa radšej chodilo po pitnú vodu na bicáku na „Majer“, prípadne nás neskorší už šoféri pred zásobovali najvzácnejšou tekutinou zo Žitného ostrova. Na jamu (pôvodne Canyho flek, Kofiflek a pod) začalo brázdiť stále viac a viac trampov z viacerých známych aj zmiešaných osád, ba i iných nováčikov aj rybárov a turistov. To už do týchto končín zavítali aj chlapci z Püšperku a Feriby (budúca TO Čierny jastrab) a ďalšie osady. Neraz sa tam dalo narátať aj 15 - 30 ľudí a viac. Keďže sme si ten flek riadne vyčistili, ba aj okolie skoro po cestu (časť porastu sa musela ale zachovať kvôli zvedavcom), tak sme ho považovali za svoj. Tým že bol zastrčený do húštiny a ďalej od hlavného toku Veľkej rieky, nemali sme trampoty ani s riečnymi príslušníkmi VB (vtedy ich tak volali) alebo s pohraničníkmi, ktorí nepretržite sledovali všetky kapitalistické lode, či už tlačné alebo ťažné remorkéry s nákladnými člmi, alebo poschodové turisticko - rekreačné elegantné výletné lode. Všetky tie nákladné člny naplnené tovarom skoro po čiaru ponoru sa plavili hore prúdom doslova krokom, takže kým splavili naše územie od Štúrova po Devín, tak príslušníci armády a iní v rýchlych člnoch sa museli na slnku doslova „zrekreovať“. Námorníci z Dunaj plavby by o tom vedeli rozprávať viac. To že sme táborisko museli trošku rozšíriť vôbec nevadilo. Do roka - dvoch sa naplavené drevo nedalo popáliť a po ďalšej vysokej vode sme mohli začať odznovu s „hygienickou“ očistou fleku a okolia. Jama sa musela upraviť od nánosov. Mala asi 10 m v priemere a jej okraje sa pomaly zosúvali a zvetrávali po silnejších dažďoch, takže trávičku, ktorá stihla z jari do leta narásť sme žiaľ trochu udupali alebo zošúchali v snahe vyškriabať sa z nej von. V prostriedku jamy bolo veľké ohnisko chránené od vetra a tak sme sa chtiac - nechtiac k ohňu museli vždy vrátiť, prípadne sa osušiť. Keďže sme už niektorí zarábali, tak sme sa aj poskladali na nejaký ten súdok piva a naši „boháči“ na Škode Tudor nám ho tam dopravili aj s odvozom. Pribúdali aj vyučenci, ba aj niektorí študáci si vedeli nejako zarobiť, takže sme ich pri príležitostiach získania ich výučných listov a maturitných vysvedčení museli nejako uspokojiť, ale už za ich vlastné prachy. Najhoršie to však malo zopár vysokoškolákov, ktorí sa dušovali, že raz to všetko uhradia aj s úrokmi. Tá čakacia doba, ak vôbec bola, je už dávno za nami a v niektorých prípadoch akoby vôbec nebola. Aj napriek takýmto drobnostiam ako aj iným vzájomným finančným nedorozumeniam napr. v podobe „osadného“ sa jicarilláci dočkali spoločnej päťdesiatky! Pokračujú stále ďalej bez zmien v chápaní trampských

zásad. Aj napriek niektorým nevynúteným odchodom časti ich „členstva“ majú svojrázny prístup k svojim mladším kamarátom, ba i k novým prichádzajúcim sú ústretoví, takže im v najbližšom čase zánik nehrozí.

Tony Lovec

BLATINA-2014 FESTIVAL **SLOVENSKEJ TRAMPSKEJ HUDBY.**

Už po piaty krát sa v sobotu 21.6.2014 konal Festival pôvodnej slovenskej trampskej hudby **BLATINA 2014**. Prípravy tohto podujatia sa začali už v decembri 2013, oslovením kapiel **Grajciar, Pengagi, Rolničky, Šidlo** a **Allan Mikušek**, ktorí prijali a potvrdili pozvanie. Od tohto aktu sa odvíjali ďalšie prípravné úkony. Požiadali sme o finančnú podporu zastupiteľstvo mesta Pezinok vďaka, ktorej sme mohli rozbehnúť prípravu naplno. Okrem financií množstvom strávených hodín na pripravách sa zaslúžili **Rendy, Gula, Karfo a Lewis**. Prípravy na samotný koncert sa rozbehli už v stredu 18.6.2014. Prípravné práce išli od ruky vďaka kamarátom, ktorí prišli už v predstihu pokosiť lúku, na ktorej sa koncert konal.

Oficiálne zahájenie festivalu bolo v sobotu o 14:00 hod., no niektorí účastníci prišli už v piatok podvečer.

Konferencierom bol aj tento rok náš známi kamarát Maťo, ktorý uviedol ako prvých kapelu „Grajciar“ druhá v poradí bola „Pengagi“ ako tretia skupina boli Rolničky.

Počas väčšej prestávky sa mali možnosť účastníci aj poslucháči občerstviť a tiež si vyskúšať aj športovú zdatnosť v chôdzi na chodúľoch. Občerstvenie nám zabezpečila pivovarská reštaurácia Barrel. Po prestávke pokračoval

festival vystúpením skupiny „Šidlo“ a na záver sólove a zároveň aj záverečné vystúpenie Allana Mikuška.

Zábava však po ukončení festivalu neskončila. Pokračovalo sa v skupinkách pri ohníku až do skorých ranných hodín.

V nedeľu ráno sme zahájili upratovanie lúky Regionálneho Trampského Združenia tak, že o 12:00 hodine bolo všetko akoby sa tam nikdy nič nekonalo, len zopár vytrvalcov si balilo svoje stany na odchod domov.

Na mnohých webových stránkach či facebooku sa vďaka prvenstva chtivým popísalo o Blatine dosť, ale aj veľa skreslených informácií, čo chceme touto cestou trochu napraviť.

Podakovanie patrí v prvom rade **Zastupiteľstvu mesta Pezinok a primátorovi Oliverovi Solgovi** za schválenú finančnú dotáciu. Kamarátom, ktorí prispeli sponzorskými príspevkami či už materiálne alebo fyzicky. Kamarátovi Ajsovi a jeho družke za poskytnutie eklektickej energie, bez ktorej by sme nedokázali zabezpečiť ozvučenie. Kamarátom Fuzovi, Cigáňovi, Samsonovi, Lewisovi a Cvrkovi, ktorí kosili do úmoru a navyše vďaka Cvrkovým drôtikom bez ktorých a jeho asistenčnej pohotovosti by nebol ani bufet. Samozrejme, že to podakovanie patrí aj organizátorom, Karfovi, že ukecal kapely, Gulovi, že si dral boty na SOZU. Renty za všetky potreby pre uskutočnenie festivalu aj tie sociálne, Lewisovi držgrošovi za púšťanie bubákov a hlavne Vám kamaráti, ktorí ste nás podporili a svojou účasťou prejavili záujem usporiadať festival aj v budúcom roku.

Dovoľte nám však na záver hodnotiť aj z nášho pohľadu. Publikum - obecenstvo - poslucháči boli vynikajúci a vytrvalí. Dokázali ste sa spontánne baviť a počúvať. Mnohým sa páčilo to, že nejde o masové zhromaždenie. Nám práve o takýto prejav ide, hlavne v prírode s dekou a nielen pre trampov, ale pre všetkých, ktorí majú takýto druh hudby radi. Vypočuli sme si aj kritiku, že pri bufete neboli žiadne stoly a lavice to by potom nebolo o festivale, ale tom, že „hospodský roztoč pípy“. To, že nebol vybudovaný amfiteáter pre poslucháčov na sedenie s lavicami? Myslíme si, že aj to je na niečo dobré, prísť si s dekou, celtou či karimatkou a vychutnať si hudbu spolu s prírodou.

Medzi trampami často počúvame „štvornohých kamarátov nechaj doma“. Aj teraz tomu nebolo inak. Nie že by sme tých štvornohých miláčikov nemali radi ale akosi zabúdame nato, že keď si ich už privedieme na takúto akciu tak si aj všímajme čo naši miláčikovia robia a ako sa správajú. Ani tu tomu nebolo inak, ich majitelia ostali k nim ľahostajní, ani množstvo sekretov nemal kto po nich pozbierať. Tiež sústavný štekot a naháňanie sa psov, ktorí rušili nielen festival ale aj dobrú pohodu celého víkendu. K vzneseným kritikám zaujmeme stanovisko, tiež odporúčajúcim radám sa chceme venovať a do budúcnosti pripravíme aj niektoré zmeny, o ktorých by sme vás chceli včas informovať na našej webovej stránke Blatina. Čo dodať na záver? Ďakujeme všetkým, ktorí ste nás prišli podporiť a vypočuť si nami oslovené a pozvané kapely vo voľnej prírode a tešíme sa na Vás aj v budúcnosti.

Za organizátorov festivalu Blatina.

RTZ-Pezinok.

Viac foto nájdete na:

https://picasaweb.google.com/lh/sredir?uname=113427918985154793382&targget=ALBUM&id=6029730495983795841&authkey=Gv1sRgCMnHk96r_vXtEw&feat=email

TRIDSIATNIK JE KORLAT.

Tento článok si vyžiadal „ahojahojový“ Frenky, takže ak by pôsobil dojemom samochvály, je to síce skutočne tak, ale na požiadanie, teda spoluchvála, čo síce nemá príliš logiku, ale zase to aspoň nie je iba na mňa. A nemám napísať len o výročáku, ale aj do histórie načrieť, takže načieram a pekne od začiatku. Tak prosím:

Rok 1983, nadšený z prvých vandrov a prvých stretnutých trampíkov, sformuluje sa zostava a názov kolektívne volí si podľa malokarpatského, Českú cestu strážneho hradu Korlátka (Korlátko, Korlatkö, Korlátsky hrad). V zime a na jar '84 sa ešte oťukávame, získavame známosti a skúsenosti a uprostred prázdnin zapalujeme na Černém (po slovensky Čiernom, po trnavsky Čírnom) potoku základák. Podľa abecedy Bača, Culík, Čezi, Frigo, S'ora a Župan. Posledný menovaný šerifuje, lebo je služobne najstarší. Zo samého potlachového nadšenia zbuchneme ešte v ten rok Folkové stretnutie, na ktorom hral folk akosi iba Frigo, na jar '85 potom jarnú rozlúčku. Na vojančinu rukujú Župan, Frigo a Culo. Čezara zatiaľ v osade vystrieda Mišák a keď zmiznú do armádnej zelene aj S'ora s Bačom, ťahá sám druhý výročný. Potom postupne Mišák vystúpil, tak isto po osadníkmi odignorovanom 13. výročáku Bača, aby na 15. Výročnom zase vstúpil a aby koza nezožrala vlka a z kapusty zostal aspoň kúsok, vymyslel alternatívne, zimné a malé ohne výročné s tým, že každý piaty bude gulatý, teda veľký, teda normálny. Významný zásah čo do členstva bol príchod Jossa a Jozefa, menej významný odchod Župana.

Velký, gulatý a skoronormálny tridsiaty zapálila po dobrej skúsenosti pred piatich rokov louizianská Danká s topsonským Duškom o poslednom júlovom víkende na kedysi slávnom a dnes už takmer zabudnutom a teda aj patrične zarastenom fleku pri Čiernom potoku, nazývanom Potlachová lúka, alebo jednoducho Černý (po trnavsky samozrejme Čirny) potok. Piatkový večer sa niesol v neuveriteľnej retroatmosfére, bola tu neuveriteľná zostava ľudí, čo tu s nami pri ohni hulákali pred štvrt'storočím. Hry sa, ako je to už u Korlatu niekoľko rokov dobrý zvyk nekonali z jednoduchého dôvodu: „... a načo?“ Na korlátske pomery tu bol asi rekordný počet mládeže a psov. Na okraji lúky boli vystavené reprodukcie starých fotiek, kde mala mladšia generácia možnosť zrovnať súčasný stav s dobou, keď tu lúky boli lúkami a o údržbu sa starali ovce so salaša toť odvedla, a s neuveriteľne atraktívnymi trampskými dušami, ktorými sme bývali samozrejme my. A trebárs tí z toho piatkového večera. Keďže tu pivo tieklo aj popri rekultivačných prácach už od stredy, musela si dáť pípa na sobotu do večera pohov, čo umožnilo aj tým, ktorý pri dnešnom stupni motorizácie národa a pri sedení u pagod už odvykli fyzickému pohybu, príjemnú prechádzku malokarpatským hvozdom na Rozbehy, dať si nejaké to pivko a rumíka k nemu a ako bonus zabehnúť ešte smerovníkových päť minút plus nadčas, (adekvátny veku) si na Korlátku, čo je pôvodne strážny hrad, ktorý - ako už viete - veľkoryso prepožičal svoj názov našej trampíckej osade až do smrti jej posledného člena. Tu sa konala tiež nejaká 60-ka, takže oldies mali možnosť ešte aj stretnúť ďalšieho niekoho praznámeho. Cesta z Rozbehov je dobre známa svojou náročnosťou, čo sa potvrdilo aj tento raz v podobe vyššieho stupňa únavy a drobnou úrazovosťou, na čo hostujúca osada samozrejme prihliada s veľkorysosťou a toleranciou. Čo nám nakoniec aj ostávalo, keď podobným osudom postihnutý bol aj jeden z nás. Zapalovanie stanovené bolo na ôsmu, čo by bolo v poriadku, keby sa nezačalo provokatívne zmrákať. Predčasnému zapáleniu bránila práve neúčasť chýbajúceho osadníka, bojujúceho s nepriazňou osudu. Všetko sa ale pekne stihlo aj s plnou parádou a úprimnou a krásnou „zapalovacou“ rečou Danky a dodatkom Duškovým. Touto cestou im strašne moc ďakujeme. Bačova slávnostná reč však už bola prerušená päťminútovou frontálnou poruchou, takže dav sa rozpráhol pre pláštenky a bundy a zostala len osada a zopár verných, čo dodalo celému priebehu celkom komický ráz a čo nakoniec aj odpovedá trampskej filozofii Korlatu. Keď sme sa znovu zhromaždili, obdržal domovenku a čestné členstvo za dlhoročnú vernosť a množstvo absolvovaných zážitkov hlavne s Frigom a Bačom pražskej Dan, čo ho trochu zaskočilo, dojalo a rozplakalo a čo bol nakoniec aj náš cieľ. Na to ešte krátko laškovne sprácho a potom bolo už len pod hviezdami veselo.

Camrátká symbolicky obsahovali aj unikátne kúsky malty z hradného muriva, čo malo byť ohlásené už večer po zapálení, ale vďaka drobnej neplánovanej vložke s dažďom sa na to akosi pozabudlo, takže to len ako doplnok pre tých, ktorým to potom nebolo prezradené osobne. Mrzuté bolo, že síce večer vyšli na

chlp presne (neušli sa členom osady), ale ráno sa prihlásili dvaja z hostí neobdarovaní, čo boli pri rozdávaní telom a duchom vzdialení. No ale kto by to bol povedal, že sme ešte tak v kurze a tiež, no neobdaruj tie deti, keď majú taký krásne prosebný kukuč, aj keď sa s ich účasťou v našom veku akosi už nerátalo.

Tolko k tridsiatke koralátskej a kto prežije, za päť rokov na Černém, Čírnem a Čiernom, tiež nejako v lete. *Bača TO. Korlát*

TRNAVSKÝ OHEŇ 2014

Ďalší Trnavský oheň sa konal v dňoch 8-10. augusta.8 na potlachovej lúke pod hradom Korlátka na Rozbehoch. Oheň bol zasvätený 25. výročiu založenia trnavskej trampskej osady Krochne.

Už od piatka rána bol čulý ruch na lúke, robili sa posledné prípravy na tento slávnostný oheň. Pomaly prichádzali kamaráti a lúka začala ožívať trampským ruchom. Podvečer sme sa presunuli do krčmy na Rozbehoch, kde sa konal hudobný večer, v ktorom sa prezentovali viacerí vynikajúci muzikanti. Hralo sa do rána - do 04:00 hodiny.

V sobotu dopoludnia sa začala potlachová lúka plniť stanmi a na vlajkosláve zavialo asi 50 vlajok osád a samotárov. Niektorí kamaráti využili voľné sobotné dopoludnie a navštívili blízku Bukovskú priehradu, tiež neďalekých vojenských lesov, kde prebiehala rekonštrukcia bitky z II. svetovej vojny, poniektorí si vyšli pozrieť na hrad Korlátka s výhľadom na široké okolie.

Popoludňajších hodinách prebehli denné súťaže: hod nožom, sekerou, lapaná, dekomlat, preťahovanie lanom a detská súťaž - hod loptičkou do plechoviek. Po vyčerpávajúcich súťažiach sa podával guláš a k dispozícii bolo aj pivo a vinea.

Po súťažiach osadníčky TO Krochne zapálili sviečku pri pietnom stĺpe svojej osadníčke Danke, ktorá sa odobrala na veľký nebeský vander v roku 1998.

Že trampský svet nepozná hranice dokazuje aj to, že pozvanie na potlach prijalo 7 trampských osád z Čiech a Moravy: TO. Trappers a TO. Ostříži z Prahy, TO. Skaláci z Humpolca, TO. Úplňek z Písku, TO. Zlatý sokol Prostejova, TO. Samotáři z Dolních Bojanovic, TO. Kondor Kuřim.

Zo Slovenska to boli trampske osady a samotári zastúpený z Prievidze, Bratislavy, Malaciek, Modry, Pezinka, Handlovej, Topoľčian, Hlohovca, Piešťan, Čachtíc, Trenčianských Teplíc a Stupavy.

Slávnostný oheň si zapálili 4 členky tejto čiste ženskej trampskej osady o 20:30 hodine. Po oficiálnej časti večera a po gratuláciach prebehlo vyhodnotenie denných súťaží. Potom už nasledovala voľná zábava, v ktorej sa vystriedalo viac ako tridsať hudobníkov a aj rečníkov. Hralo sa až do svitania.

Každý z účastníkov dostal na pamiatku ručne maľované camrátko. Na záver treba poďakovať Krochniam a všetkým organizátorom za dobrú prípravu tohto Trnavského ohňa. *Ahoj Bublina-Redakčne upravené*

© Rendy

© Vydalo: Regionálne trampske združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia. Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti, Rendy, Lewis, Džipo, Tony Lovec, a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 18.11.2014.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com